

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

PROSINEC 2019 45 Kč / 1,90 €

Jiří Unger:
Vánoce bez
Ježíška?
/ 4

KMS:
Trojohá dáma
slaví třicetiny
/ 6

Foglarovky
jako duchovní
literatura?
/ 18

Mládežník
na plný úvazek
Boža Lach

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Jak děti přicházejí o „Ježíška“
Jiří Unger

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6** Trojnohá dáma slaví třicetiny
Lubomír Ondráček

ROZHOVOR

- 8** Všichni vědí, kde máme klíč od domu
Bogdan Lach

TÉMA: SPOLU O VÁNOCÍCH

- 12** Vánoce jako příležitost i riziko
Pavel Raus
- 14** Tipy na slavení Vánoc (nejen) s dětmi
Ráchel Bícová
- 14** Filmy pro sváteční dny

MŮJ PŘÍBĚH

- 17** Takže já nemůžu ani zemřít!
Pavla Hermannová
- 17** Modlitba za paměť
Marie Hovorková

UMĚNÍ

- 18** Směrovka k Bohu, nebo falešné evangelium?
Pavel Hošek

REGENZE

- 19** Evangelium lesní moudrosti
Daniel Jokl

MÉDIA

- 20** Exodus a archeologie
Daniel Němec

Z HISTORIE

- 22** Den Páně už je za dveřmi!
William Miller, Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **téma:**
Služba žen
- Žena v roli kazatele? – názory pro i proti
 - Jak rozumět výrokům apoštola Pavla?
 - zkušenosti žen ve vedení
- **rozhovor**
s Karlem Řežábkem
- nejen o psaní písní a vedení sboru



Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslat příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

nedávno jsem si na jednom zpravodajském serveru přečetla komentář s názvem „Zachránit, tradiční rodinu“ v netradiční době je jako křísit dinosaura“. Autor se celkem trefně

ptá, co je to vlastně „tradiční rodina“. Otec, matka a dvě děti? Nebo rodiče, děti a prarodiče? A opravdu je to v dnešní společnosti udržitelné?

Význam slova rodina se rozměnil. Existuje mnoho forem soužití a pojem „tradiční rodina“ chápeme spíše jen jako protipól rodiny, kterou zakládají homosexuální páry.

Sleduji snahu Aliance pro rodinu hájit „tradiční rodinu“

a jsem ráda, že to dělá,

že tento hlas ve veřejném prostoru zaznívá. Rozpoutává to totiž potřebnou diskusi.

Aliance je mluvčím těch, kteří tradiční rodinu podporují. A věřím, že jejich zastánců je víc, než by se podle médií mohlo zdát.

Je pozitivní, že u nás se tato diskuse stále ještě vede a křesťané jsou slyšet. Na Západě, konkrétně např. ve Spojených státech, se už tato diskuse stala pro obhájce konzervativních hodnot téměř nebezpečnou. Nejednou už tam spory skončily u soudu. V západní společnosti se názorem většina stalo přesvědčení, že tou pravou svobodou je bezbřehá tolerance a potírání jakékoli „diskriminace“. A obávám se, že si ta většina to nenechá jen tak vymluvit. Možná že až bude v úplném morálním rozkladu, zase se o resuscitaci tradičních hodnot pokusí.

Co v tomto zmatku pojmů a dojmů můžu udělat já – obyčejná křesťanka, která nelobbyje v poslanecké sněmovně a nehrne se do veřejného aktivismu?

Pointou zmíněného komentáře je tvrzení, že záleží spíše na tom, zda rodina dobře funguje, než jak přesně vypadá. Autor připomíná, kolik lidí se rozvádí, kolik starých lidí žije opuštěně a kolik dětí nevyrůstá v úplné rodině. Naše společnost zkrátka už dávno není „tradiční“. Čísla nelžou. A právě v takové společnosti může být „obyčejný konzervativní křesťan“ s fungující rodinou opravdu svým světlem.

V tomto čísle časopisu přinášíme rozhovor s Božou Lachem, otcem dvou dětí, který celý život pracuje s mládeží. Boža v něm vzpomíná na situaci, kdy jedna dospívající dívka seděla u nich doma za běžného denního provozu na pohovce a najednou se rozplakala. Bylo jí líto, že nikdy neměla podobnou fungující rodinu, kde by na sebe její členové volali třeba i „Zapomněl jsi vynést koši!“.

Nenechme se mýlit – Božovo manželství a rodina nejsou ani zdaleka dokonalé. Sám

o tom v rozhovoru mluví. Jít druhým příkladem neznamená, že se doma nikdy nepohádáme nebo že je to vždy růžové a snadné. Ale že se snažíme pracovat na upřímných, láskyplných vztazích a zvát do nich i ostatní.

Mám tu milost, že můj manžel i já pocházíme z úplné rodiny a dobré vztahy fungují i v širší rodině. (Dokonce ani na tchyni si nemůžu stěžovat! ☺) Obě rodiny, a tudíž i my jako nová minirodina, však máme tendenci se do svých rodin uzavírat. Zavřít dveře před „zlým světem“ a užívat si pohodu

Kolem kuchyňského stolu

u rodinného krbu. Uvědomuji si ale, že nám Pán Bůh nedal rodinu, jen abychom si v ní hezky žili, ale abychom společně byli jeho odrazem.

Pokud chceme šířit biblický pohled na rodinu (ať už ho nazveme tradiční či jakkoli jinak), pokud má skrze nás a naše vztahy proudit Boží láska, musíme své rodiny otevírat. Může to znamenat, že u nás bude občas někdo sedět na pohovce a pozorovat nás. Že začnu zvát své bratry a sestry (jak se rodinně v církvi oslovujeme) a kolegy a přátele na oběd nebo třeba jen na čaj a sušenky. Nebo že k nám na Vánoce (případně i na vánoční přípravy) pozvu někoho, kdo by jinak zůstal sám. A dokonce ani nemusejí být umytá okna, vytřená podlaha a navařeny hromady jídla. Není cílem se lidem pochluubit hrou na dokonalost, kterou tak rádi prezentujeme na sociálních sítích. To je k Bohu nepříbliží.

Z knihy „7 mýtů o singles“, kterou jsme právě v KMS vydali, jsem si kupodivu odnesla tuhle myšlenku: Pohostinnost by měla být jednou ze základních charakteristik křesťana, protože je základní vlastností Boha a srdcem evangelia. Autor Sam Allberry tam píše: „Všichni jsme byli spaseni skrze Boží pohostinnost. Byli jsme daleko od Boha, ale on nás přivedl do své blízkosti, do svého domova. Vzal nás k sobě a usadil ke svému stolu. To vše učinil skrze Kristovu krev. Ježíš byl opuštěn a odstrčen, abychom my mohli být přizváni. Znamením, že jsme tento druh pohostinnosti přijali, je to, že ji teď nabízíme ostatním.“

A dodává: „Nezapomínejme, že Bůh si může použít naši pohostinnost způsobem, který by nás ani nenapadl. Nikdy nesmíme podceňovat, jak důležité je pro Boží království to, co se odehrává okolo kuchyňského stolu. Bůh si tohle místo moc rád používá.“ Allberry mluví v vlastní zkušenosti toho, kdo u cizích rodinných kuchyňských stolů coby nezadaný nesčetněkrát seděl.

Přeji sobě i vám, abychom se dokázali otevřít. Skvělá příležitost k tomu je právě teď o Vánocích.

■ Lucie Vlasáková



Jak děti přicházejí o „Ježíška“

JIŘÍ UNGER



ilustrace: foto Alvas_Fotos

Rok co rok s manželkou v létě jezdíme na pár dní do Božího Daru v Krušných horách. Je to čas jen pro nás dva, bez našich čtyř synů, které sice milujeme, ale alespoň na chvíli je nechceme ani vidět. Je tam klid, hory jsou krásné a víceméně liduprázdné. Pokaždé, když si jdeme dát kávu s borůvkovým koláčem do kavárny u náměstí, procházíme kolem dřevěné sochy Ježíška v nadživotní velikosti. Je to takový kýčovitý blondatý modrooký kluk v šále a kulichu.

Míjíme také obří schránku na Ježíškovu poštu, kam je možné vhodit vánoční přání, a Ježíšek ho s patřičným razítkem odešle vašim blízkým. Aby toho nebylo málo, můžete se hned za městečkem vydat na Ježíškovu stezku, která na dvou okruzích provede děti mnoha zastaveními s domečky Ježíškových pomocníků, kterými jsou různá strašidla, skřítky, duchové a pohádkové bytosti. Je to naprosto bizarní. Vyrovná se to snad už jen zážitku z Hornbachu, který před pár lety prodával „Ježíška na sobovi“, který samozřejmě vypadal jako Santa Claus s dlouhým vousem.



Socha Ježíška na Božím Daru

foto Zorika Šojka (CC BY-SA 4.0)

Věřící a nevěřící

Zatímco někteří misionáři se podivují nad tím, jak jsou české Vánoce ve své podstatě křesťanské a biblické, ve skutečnosti jsou Vánoce v postkřesťanském Česku plné paradoxů, které vyvstávají z toho, že většina lidí slaví něco, čemu už ve skutečnosti nevěří. Nebo spíše ani nevědí, co je jejich podstatou a příběhem, ale přesto chtějí to tajemství a kouzlo Vánoc zachovat.

Jednu z nejtypnějších absurdit spojených s Vánoci jsem zažil na listopadových třídních schůzkách v první třídě. Paní učitelka, kterou máme moc rádi a která je skvělou kantorkou, nás prosila, aby naše děti, které nevěří na dárky od Ježíška, neřikaly druhým dětem, které na Ježíška ještě věří, že to tak není. Samozřejmě chápou, že jiní rodiče chtějí zachovat kouzlo dárků, které nosí Ježíšek. Pamatuji si, jak jsem sám jako dítě z nevěřící rodiny nechával dopisy se svými přáními na otevřeném okně s touhou, aby si je Ježíšek osobně vyzvedl. Je ale vtipně absurdní vysvětlovat vlastním dětem, které věří, že Ježíš je, aby neřikaly svým nevěřícím spolužákům, že Ježíšek není a že jim dárky dávají rodiče.

Podobně absurdní situace nastávají, když jdeme s dárky ke svým nekřesťanským přátelům nebo příbuzným, jejichž nevěřící děti ještě „věří“, a je tedy třeba dávat dárky tajně. Stejně tak se naše děti musejí vyrovnávat s otázkami nevěřících prarodičů a příbuzných, co si přejí od Ježíška, na které ve stylu starozákonních

proroků odpovídají, že si k Vánocům pod stromeček přejí to a to.

Dříve nebo později stejně ale všechny děti poznají, že Ježíšek dárky nenosí, a kouzlo se ztratí. Ježíš je tak paradoxně spojen s první velkou lží, s níž se české děti setkávají.

Jak zachovat kouzlo Vánoc?

Přesto si člověk říká, jestli tak věřící děti o to tajemné kouzlo Vánoc nepřicházejí, když před nimi netajíme, že si dáváme dárky navzájem, protože slavíme Ježíšovo narození jako největší dar od Boha Otce.

Každou adventní neděli si proto jako rodina čteme při svíčkách biblické vánoční pasáže a vysvětlujeme nejmladším skutečné ta-

Je absurdní nabádat vlastní děti, aby neřikaly nevěřícím spolužákům, že Ježíšek není.

jemství Vánoc – a jejich očekávání tím každým dnem roste. Vánoční příběh samozřejmě prožívají i v církvi při adventních bohoslužbách a vánoční hře, která je v našem sboru s více než sto dětmi suverénně největší produkcí roku.

Dárky se u nás pod stromečkem ale také objevují tajemně. Každý Štědrý den totiž chodíme s krabicí cukrový poděkovat a požehnat řidiči posledního autobusu na konečnou, která je kousek od našeho domu. Zatímco jiní jsou se svými rodinami, oni ještě vozi opozdilce. Jsou vždycky mile překvapení a nám to vlastně taky dělá radost. Než se procházkou vrátíme domů, dárky už jsou pod stromečkem a všechno svítí a je, jak má být.

Občas si k vánočnímu stolu pozveme hosty – třeba misionáře nebo svou rodinnou přítelkyni a „adoptivní babičku“ s jejím bratrem s Downovým syndromem. To pak jsou Vánoce ještě kouzelnější. Jindy zas děti mohou vybrat dárek pro některé z dětí, které mají rodiče ve vězení, přes projekt Andělský strom, který pořádá Mezinárodní vězeňské sdružení.

Kouzlo Vánoc může mít mnoho podob. Stačí mít otevřené oči a srdce. Pak nikdy nezmizí. ■



Mgr. Jiří Unger je tajemníkem České evangelikální aliance a členem redakční rady Života víry. Je členem CB Praha 13.

zprávy

■ SR: Nový zákon o financování církví.

Zatímco v Česku již začala probíhat odlika církví od státu, na Slovensku jsou církve státem nadále financovány. V říjnu tamní parlament schválil zákon, který mění jen způsob financování: Náboženské

společnosti už nebudou dostávat peníze jen podle počtu duchovních, ale měl by se zohlednit i počet věřících, kteří se k dané denominaci přihlásili při sčítání lidu. Duchovní už nebudou placeni podle státní tabulky, ale výši platu bude určovat jejich církev.

„Registrované církve na Slovensku ... tímto

v podstatě otevřeně přiznaly, že bez peněz daňových poplatníků dnes nedokážou zajistit ani svůj základní provoz. Do značné míry je to ... projev nedůvěry vůči vlastním členům a členkám a zřejmě i malé víry v sílu poselství, které hlásají,” kritizoval novelu starokatolický kněz Martin

Kováč na svém blogu. „Pevně doufám, že tento nový stav financování ... nebude trvat dlouho.”

Slovensko příští rok čekají parlamentní volby a některé strany už vyslovily zájem o změnu zákonů, které stále vycházejí z komunistické minulosti.

Svet kresťanstva, Křesťan dnes